

KARIN
FOSSUMOVÁ

Kdo miluje
jinak

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

**Kdo miluje
jinak**

BRNO 2014

KARIN
FOSSUMOVÁ

**Kdo miluje
jinak**

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

Karin Fossum
Den som elsker noe annet

Copyright © Cappelen Damm AS, 2007

Cover photo © Melissa Wiese

Translation © Daniela Mrázová, 2014

Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2014
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-179-8 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-180-4 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-181-1 (Formát PDF pro čtečky)

ISBN 978-80-7491-182-8 (Formát MobiPocket)

I am going to cry for you.
Be strong above.
My yearnings
are like doors
that are opened
at night.

A. Gefen

Od státní silnice se táhl dlouhý pozvolný svah dolů k jezeru nazývanému Bonnafford. Břeh byl posetý ostrými kameny a končil prudkým zlomem. Úzká silnice se vinula mezi poli jako modrá stužka, domy stály v pestrobarevných řadách a jejich verandy a balkony byly otočené na sever k jezeru. Na okraji se rozkládaly dobře udržované statky s šedými a bílými obytnými domy a červenými stodolami. Tady ležel i statek Nádherný západ patřící Waldemaru Skagenovi a v ohradě se pásal kůň jménem Evidence. Na východ od jezera se nacházel Nádherný východ, který provozoval Skagenův švagr. Mezi statky se jako barevná brána klenula duha, nebem se právě přehnal déšť a slunce teď znovu zazářilo. Úplně nahoře u silnice, odkud byl výhled na Bonnafford, stála samoobsluha z obchodního řetězce Kiwi a nějakou kreativní duši napadlo obléct zaměstnance do jasně zelených uniforem. Na vstupních dveřích visel plakát žádající školáky, aby nechávali batohy venku, protože kradou cigarety a čokolády jako straky. U pokladny seděla Signe Lundová, kolem ní projíždělo na pásu zboží a její mysl se zasněně toulala úplně někde jinde, jak už to u dívek bývá. Oknem se dívala na Bonnafford a Nádherný západ s růžovožlutými vlníci se poli. Těsně pod Černým vrchem rostl hlouček krásných jeřábů, který vyčníval nad obilné lány jako ostrov. Oblina se stromy a keři skrývala tajemství, podzemní sklípek, o němž vědělo jen několik lidí. Na něj teď myslela.

Pod zelenou uniformou hlodala jedna hořkosladká vzpomínka.

Nikdo ho neviděl, jak jde lesem, a nikdo neviděl, co nese. Pro dospělého muže to bylo nepatrné břemeno, ale přesto mu působilo určité potíže, klopytal a vrávoral. Čas od času se zastavil, aby se nadechl, a z úst mu vyšlo několik zvuků připomínajících vzlyky. Pak šel zase co nejrychleji dál. Kráčel pod stromy jako stařec, pod tíhou všech událostí, pod tíhou hrůzy a pláče. Všechno bylo tak bolestivé, že se pod ním podlamovala kolena, pořád se ohlížel přes rameno a nervózně přitom škubal hlavou. Pak zrychlil a přiblížil se k remízku. Nechtěl své břemeno shodit jen tak nahodile někam na zem, ale právě u remízku, který tvořil jakýsi památník. Tenhle poslední zbytek slušnosti pociťoval jako útěchu, přece jen byl člověk, měl v sobě nějaké city a mnoho z nich bylo dobrých. Opět se ohlédl, nebylo vidět živé duše, zastavil se a naslouchal okolním zvukům, srdce mu bušilo. Les byl jako obrovský organismus, který dýchal, pozoroval ho a s hlubokým výhruzným šuměním ho soudil. Jak jsi mohl klesnout tak hluboko, říkal les, už nikdy se na tebe žádný člověk srdečně neusměje, po tomhle už nikdy.

Dorazil k remízku.

Sedl si na bobek.

Sejmul ze sebe břemeno a položil ho na lůžko z měkkého mechu. Zdvihl se a otřel si pot z čela, bylo teplo. Vůbec to nevypadá dobře, pomyslel si, ani trochu. Pocity se v něm bouřily, strach a vztek se mísily dohromady, nic nešlo, jak by si přál, všechno bylo špatně, všechno, co se přihodilo. Jak se to mohlo stát? Zděšeně si zakryl obličej dlaněmi, páchly jako horké železo. V ústech a v žilách mu proudil strach, zaplňoval mu i plíce. Osud si s ním zlomyslně pohrál a shodil ho ze srázu, teď padal do hlubiny odmítání a zatracování. Srazte mu hlavu, budou říkat lidé, zavřete ho do věže a zahodte klíč, takového muže mezi sebou nechceme. Nepatrně

se zakymácel, ucítil slabost v kolenou. Musím už jít, uvědomil si, musím pryč, zpátky k autu, musím domů, zamknout dveře a zatáhnout závěsy. Postavit se do kouta a naslouchat, jestli někdo nejde. Ale nikomu neotevřu, říkal si, zamknu se doma, protože tohle nevládnou! Zahrozil pěstí k nebi, k Bohu, který mu dal do vínku tak silné touhy a nenechal ho, aby je ukojil podle svého.

Auto bylo zaparkované u závořky kus cesty odtud. Vzdaloval se rychlými kroky, ani se neohlédl, se supěním chvátal lesem, co nejrychleji mohl. Zanedlouho uviděl závoru a auto. A také něco dalšího, něco, co se pohybovalo, něco červeného a bílého na zeleném pozadí. Prudce se zastavil. Blížili se k němu muž a žena. Chtěl okamžitě zmizet mezi smrky, ale nakonec se ovládl a pokračoval v chůzi s pohledem upřeným k zemi. Kvapně prošel poslední úsek. Znovu se v něm rozpoutala bouře. Tohle bude osudové, pomyslel si, to bude moje smrt, tihle dva, co se blíží, si mě zapamatují a prozradí to celému světu. Viděli jsme ho a dobře si ho vybavujeme, budou říkat, byl to muž v modré bundě. A hon začne. Teprve u auta rychle zvedl oči a na krátkou chvíli se jeho pohled setkal s ženiným. Udivilo ho, že se usmívá, zeširoka a přátelsky. Když její úsměv neopětoval, ale jen na ni vyděšeně zíral, zvažněla. Pár pokračoval kolem závořky dál, až zmizel v lese, ale žena se ještě naposledy ohlédla a podívala se na něj.

2

Byli pár, ale jejich manželství trvalo už léta, už se nedrželi za ruce. Žena měla na sobě malinově červenou bundu, muž bílou větrovku. Celou dobu šel o krok napřed, vysoký, jistý a vytrénovaný. Žena ho ze strany pozorovala a přemýšlela. Měl takovou povahu, že se všech věcí zmocňoval, teď byl les jeho a on si dělal, co se mu zlíbilo. Vegetace se pod jeho nohama skláněla, suché větve praskaly a ona mu jen s obtížemi stačila. Nebyli v souladu. V hlavách jim proudily myšlenky, které nechtěli sdílet ani si je přiznávat. Ale šli spolu na výlet, byl to jejich zvyk a zvyky potřebovali, držely je pohromadě a svět byl s nimi předvídatelný.

Byl neobvykle teplý zářijový den, muž si rozepnul bundu a vítr se opíral do jejích cípů, takže se třepotaly jako malé plachty. Zapátral v kapse po cigaretách.

„Reinhardt,“ řekla žena, „je hrozné sucho.“

Její hlas postrádal autoritu, byla to spíš opatrná prosba. Popuzeně sevřel rty, nebyl z těch, kteří se nechají napomínat. Dal si cigaretu do úst a zapálil ji zapalovačem Zippo. Měl vodově modré duhovky se zlatavými tečkami a ostře tvarovaný nos, který vypadal z profilu nádherně.

Žena se rozhodla mlčet, bylo to tak lepší. Soustředěně se dívala pod nohy, kde se objevovaly drny a díry, občas i kořeny přes cestu. Vrhala na muže rychlé pohledy, byl mnohem vyšší než ona, rozložitější a silnější, vždycky vedl. Celá léta si nechávala své úvahy pro sebe, protože byl tak příkrý. Teď se strachovala kvůli suchu a hořící cigaretě.

Světlo, co bylo kdysi mezi námi, pohaslo, pomyslela si bolestně, už tu nic nezárí, měli jsme si pořídit dítě. Dítě by vztah upevnilo, sblížilo by nás a udělalo z nás dobré lidi. Takhle si to představovala. Ale léta plynula a žádné dítě nepřicházelo, muž

nechtěl a ona se neodvažovala mu vzdorovat. Když o tom začala mluvit, vzepřel se a zvedl bradu, zatímco ona sklopila oči a odmlčela se. Cožpak toho nemáme i tak dost? ptal se, dva plné pracovní úvazky, dům a zahradu a dluhů až nad hlavu. Copak mají lidi čas, dotíral, copak mají peníze? Neodpovídala na to, ale viděla, že lidi mají čas. Viděla taky, jak jsou unavení a jaksi rozpolcení mezi potomky a kariérou a vlastními potřebami. Ale jakmile jim dítě vyšplhalo do klína, rozzářili se a po téhle záři ona toužila z celého srdce. Po zvláštním lesku, který vídala v očích svých kamarádek.

Muž dokouřil, zbytek tabáku naposledy rudě zazářil. Náhle odcvrnkl nedopalek pryč a ten s obloukem jisker prolétl vzduchem. Žena ho očima sledovala, jak přistává ve vřesu, ještě se z něj kouřilo.

„Reinhardt,“ ozvala se žebravě, „běž to zašlápnout!“

Reinhardt poodešel pár kroků a okázale rozdrtil nedopalek podpatkem boty.

„Moc se stresuješ, Kristino.“

Odevzdaně pokrčila rameny, většího vzdoru se neodvážila. Slunce už se chystalo zapadat a vypouštělo mezi stromy poslední paprsky. Kristina si také rozepnula bundu a pak si odhrnula dlouhé vlasy z tváří a z čela, byly husté a hnědé s několika červenými prameny. Byla malá a útlá a měla malý obličej s vysokým čelem a kulatými tvářemi. Ruce i nohy měla drobné a její muž ji v několika důvěrných chvílích nazval panenkou. I on si prohrábl vlasy. Nad čelem mu zůstala trčet pískově žlutá ofina, připomínala žraločí ploutev. Byli na cestě k Lindeskému jezírku, chodili sem každou neděli odpoledne. Kristinu rutina ubíjela, ubíjely ji zvyky, ve kterých byli uvězněni, i hluboké vyjeté koleje, které je svíraly. Jejich zaběhaný řád nikdy nic nenarušilo, ráno společně odjížděli z domova, loučili se před Ústřední nemocnicí, v níž byla zaměstnaná jako recepční. Reinhardt pak pokračoval ke kancelářím v Hafslundu, kde pracoval s bezpečnostními systémy. Nato společně večeřeli a dívali se na televizi, bok po boku sedávali v jejím modravém světle. Reinhardt potom trávil čas u počítačových

her a Kristina se věnovala domácnosti. Jeho hraní na počítači ji dost trápilo, domnívala se, že šestatřicetiletý muž by si už nemusel hrát s kouzelníky a draky. Nejenže měl v očích divoký pohled, ze kterého jen sršely blesky, ale často vydával dětinské výkřiky a ona se kvůli tomu cítila trapně. Klel a sprostě nadával nebo se vítězně radoval, když se mu podařilo porazit nepřítele. Mimo to nepřetržitě mluvil, na všechno měl nějaký názor a všechno by sám vyřešil. Nikdy nerozmlouvali o sobě a o tom, co cítí. Většinu už si řekli a v chmurných chvílích mívala Kristina pocit, jako by si byli cizí. Po nocích dlouho bděla otočená ke zdi, zatímco Reinhardt chrápal, až to dunělo. Někdy se na ni vrhal s intenzitou, která ji skoro děsila. Je to můj život, říkala si v duchu, víc než tohle už mít nebudu. Mohla bych ho opustit, ale kam bych šla, jak bych mu to pověděla? Je stálý a věrný, nikdy mě nebije a každý měsíc dostává výplatu, která je podstatně vyšší než moje. Takové myšlenky ji tížily i cestou lesem. Jsou lidé šťastní? přemýšlela, děláme něco špatně, něco jsme nepochopili?

Reinhardt rázoval dál. Koutkem oka pozorovala jeho houpačící se stín, vždycky pociťovala vinu. Když se opravdu zahloubala, necítila k němu nic vřelého a připadala si jako zrádce. A zrada ji srážela na kolena. Neodvažovala se proti němu vystoupit, zpochybnit jeho názory nebo od něj něco požadovat, co kdyby ji odhalil, ty mě nemiluješ, copak ty si myslíš, že já to nevím? Myslíš si, že já nevím, že mě podvádíš? Šla po cestičce za ním a myšlenky jí rozehřívaly tváře. Mířili nahoru k jezírku, tam potom postáli na břehu několik vyměřených minut, voda vždycky pomohla. I teď uhasí požár v jejích tvářích a zchladí ji. Pozůstatky domů na břehu ji vždycky přiměly k zamyšlení, pár malých skromných ohrádek z kamení. Kdysi poskytovaly útočiště rodinám s dětmi, jejich práci a životům, nemoci i smrti, krátkým okamžikům štěstí i bolesti. Jen si představte, že lidem dřív stačilo tak málo. Oni dva měli dvě stě padesát čtverečních metrů, úplně nevyužitých, stáhli se do koutku před televizi a vedle zely prázdnou pokojí pro děti, které nikdy nepřišly, a pro přátele, kteří u nich nikdy nepřespávali.